

Միպիլ

Աղվոր երագ

Անպերեն վեր, աստղերեն վեր, կյանքեն վեր
Աստվածության մը պալատը կ'երագեմ.
Կ'ուզեմ որ գայն պատեն լայն-լայն ջինջ ծովեր,
Եվ դուռներուն ազատությունն ըլլա սեմ:

Իր գմբեթը չըլլա ոսկի, ոչ արծաթ,
Բայց գայն բռնեն ճերմակ-ճերմակ երագներ
Որոնց ծաղիկ ծիծաղներեն լուսացայտ
Ուրախության ճառագայթում մը հասներ:

Էակներն հոն կայուն ձևեր չունենան.
Իրենց մարմինն ըլլա շող, բույր ու ճաճանչ,
Որ միշտ փոխվի, ինչպես արևն իրիկվան
Անպերու մեջ՝ լեկակ, վարդ, շատ ու կանանչ:

Միրտերն ըլլան մեծ փարոսներ բյուրեղե.
Ըզգացումներն ապրին ազատ անտաղտուկ.
Ամեն շրթունք երգ, սեր, քերթված հեղիհեղե.
Ոչինչ պզտիկ, ոչինչ տրգեղ ու գաղտուկ:

Ու սերն ըլլա պալատին մեջ դիցուհին.
Համայնասփյուռ բեհեզով մը հիացման
Հոգիները ծավալանան, պարուրվին

Ձերք արբշտանքով զեղուն ծաղկե խնկաման:

Ճշմարիտը մերկ, սուրբ վրճիտ, անուորտ,
Գեղեցիկը համակ այգ, բոց ու փթթում,

Աղավանհի ձյուն թևերով լայն ու լորտ
Հոն սավառնի բարությունը անապատում:

Անոնց պաշտումն, ըսքանչանքը անայլայլ
Հոգիներուն ըլլա պըսակն ու դափնին,
Եվ մեծ սիրո խարույկին մեջ բոցափայլ
Վառին, վառին, սակայն երբեք չըհալին:

1913